

5^ο ΓΕΛ Βύρωνα

Τάξη: Α΄ Λυκείου

Λογοτεχνία, διήγημα-ημερολόγιο

Τρισεύγενη Νταλλή

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Αθηνά Ψαροπούλου

Αθήνα, 20 Ιουλίου 1984

Πέρασαν κιόλας δέκα χρόνια από την τουρκική εισβολή. Εκείνη τη μέρα που σημάδεψε τη ζωή μας για πάντα. Τη θυμάμαι λες και ήταν χτες.

Κάθομαι στο μπαλκόνι του σπιτιού μου. Η ώρα είναι δέκα το βράδυ. Ένα απαλό, καλοκαιριάτικο αεράκι φυσάει. Έχω για θέα τη φωτισμένη Ακρόπολη.

Έρχονται στο μυαλό μου εικόνες φρίκης από αυτά που ζήσαμε. Μα τούτη τη στιγμή νοσταλγώ το απόγευμα της 19^{ης} Ιουλίου, που είχε μαζευτεί όλη η παρέα στο σπίτι του Παναγιώτη. Η Ανδρούλα, ο Μιχάλης, η Φελίσια, ο Παναγιώτης κι εγώ. Όλοι μας φοιτητές που έβραζε το αίμα μας για ζωή.

Η Ανδρούλα σπούδαζε δασκάλα. Μεγάλωσε με τη μητέρα της, αφού ο πατέρας της τους εγκατέλειψε όταν εκείνη ήταν μόλις έξι μηνών. Εκτός από την αγάπη της για τα γράμματα, είχε πάθος και για το τραγούδι. Από μικρή το 'λεγε πως ήθελε να γίνει τραγουδίστρια. Είχε πολύ ωραία φωνή, παραδεισένια. Θαρρείς πως έβγαине από στόμα αγγέλου. Τα βράδια τραγουδούσε στο μαγαζί του θείου της και έβγαζε από εκεί κάνα μεροκάματο.

Ο Μιχάλης σπούδαζε στη δραματική σχολή. Ήταν ένας φιλόδοξος ανερχόμενος ηθοποιός. Μιλούσε πάντα με φιλοσοφίες και η ακατάσχετη φλυαρία του ενοχλούσε και μπέρδευε τους άλλους. Εκείνο το βράδυ μας έλεγε τα σχέδιά του για το υπόλοιπο

καλοκαίρι. Ένας γνωστός του πατέρα του είχε μια ταβέρνα σε ένα ελληνικό νησί -δε θυμάμαι σε ποιο- και θα πήγαινε εκεί τον Αύγουστο να δουλέψει σερβιτόρος.

Η Φελίσια ήταν ιδιαίτερος άνθρωπος. Παράλληλα με τις σπουδές της στην κλασική φιλολογία ασχολούνταν ερασιτεχνικά και με τη συγγραφή. Εκτός από το ξεχωριστό όνομά της, την διέκρινε ακόμα και η ομορφιά της. Ήταν η πιο όμορφη κοπέλα του χωριού. Κανείς δεν το αμφισβητούσε. Τη νύχτα αυτή μας έλεγε πως είχε στερέψει από ιδέες και πως ήθελε κάτι συνταρακτικό να γίνει. Κάτι να της δώσει ερεθίσματα να γράψει την πιο συγκλονιστική ιστορία όλων των εποχών. Έτσι έλεγε.

Ο Παναγιώτης σπούδαζε τουριστικά. Το μεγάλο του όνειρο ήταν να έχει κάποτε το δικό του ξενοδοχείο. Ένα σε μια ωραία πλαγιά, με θέα τη θάλασσα και δυο τεράστιες πισίνες. Έλεγε, μάλιστα, της Ανδρούλας να παρατήσει τις σπουδές της. Της έταζε πως θα την έπαιρνε μαζί του στο ξενοδοχείο να τραγουδάει τα βράδια και να διασκεδάζει τον κόσμο. Αστειευόταν, φυσικά, και κάθε φορά που το ανέφερε όλοι ξινίζαμε τα πρόσωπα και τον ειρωνευόμασταν.

Ήταν οι καλύτεροί μου φίλοι. Με την Ανδρούλα και τον Παναγιώτη ήμασταν από μικρά παιδιά μαζί. Δεν ξέρω τι απέγιναν από τότε. Δεν ξέρω αν ζουν ή αν πέθαναν. Αν είναι καλά με την οικογένειά τους ή αν ακόμα θρηνούν τους νεκρούς τους. Ενάμιση μήνα μετά την 20^η φύγαμε οικογενειακώς και πήγαμε στην Αθήνα. Αφήσαμε πίσω το σπίτι, τους συγγενείς, τους φίλους, την πατρίδα μας. Ο ξεριζωμός ήταν τόσο επώδυνος, τόσο σκληρός, τόσο άδικος.

Εύχομαι όλοι τους να είναι καλά. Ελπίζω η Ανδρούλα να κατάφερε να γίνει δασκάλα. Ή να ακολούθησε την καρδιά της και να έγινε τραγουδίστρια. Μακάρι ο παλιο-Μιχάλης να είναι ευτυχισμένος. Το σίγουρο είναι πως δεν πήγε για σερβιτόρος εκείνο το καλοκαίρι. Μα είμαι βέβαιος πως έγινε ηθοποιός. Το 'θελε πολύ. Ήταν πεισματάρης, το 'χε μέσα του. Ελπίζω ο Παναγιώτης να πραγματοποιήσει το όνειρό του και τώρα να είναι στο ξενοδοχείο του και να απολαμβάνει τη θέα της θάλασσας, καθώς τη λούζει το φως του φεγγαριού, και να ακούει το κύμα, καθώς αυτό σκάει στην ακτή.

Η Φελίσια, πάλι, το 'πε και το 'κανε. Πρέπει να 'ταν τρία χρόνια μετά τη συμφορά, όταν διάβασα στην εφημερίδα "Τα Κυπριακά Νέα": «Μπεστ σέλερ το μυθιστόρημα της Φελίσιας Στεφάνου "Το σκοτάδι της αυγής" βασισμένο σε αληθινά

γεγονότα της Κύπρου του '74». Βεβαίως, το αγόρασα αμέσως και μέσα σε μία νύχτα το 'χα κάνει φύλλο και φτερό. Μια ιστορία αγάπης που την καταδικάζει ο εξαναγκαστικός χωρισμός. Ένας νέος, γνήσιος έρωτας που πληγώνεται από τις απάνθρωπες κινήσεις των Τούρκων εισβολέων. Πραγματικά πολύ ωραίο βιβλίο. Συγκινητικό.

Αχ και να μπορούσα να μας ξαναφέρω όλους μαζί, να μάθω τα νέα τους, να δω ότι είναι καλά. Κλείνω τα μάτια μου και μεταφέρομαι νοερά σε κείνο το βράδυ, σε κείνο το μπαλκόνι. Πέντε αγαπημένοι φίλοι. Πέντε μεγάλα όνειρα. Γέλια, χαρές, αστεία. Πέντε νέοι ανυπόμονοι και διψασμένοι για τη ζωή. Όλοι κάτω από τον καλοκαιρινό ουρανό ενός γραφικού χωριού της Αμμοχώστου. 19/07/1974. Μετά όλα είναι θολά...